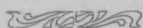

Ko so se bili vsled silnega udarca skrajno užaljeni otroci že nekoliko pomirili, je princezinja Zofija s solzami v očeh, toda z globoko vdanostjo v božjo voljo rekla: »Bog je že tako ukrenil, da nam je vzel papa in mamó skupaj. Kajti papa bi ne mogel živeti brez mame in mama ne brez ata.«

Upamo, da se bo prelepo življenje vzornih roditeljev obnavljalo tudi pri nadebudnih otrocih. Vi pa, mladi čitatelji, molite, da bi jim angel tolažbe olajšal bridkostni spomin nenadomestljive izgube, in še posebej, da bi Bog ohranil in podpiral našega sivolasega cesarja Franca Jožefa I.

Prestolonaslednik Franc Ferdinand in istrski pastir.

Ko je nadvojvoda Franc Ferdinand bival na Brionskih otokih, se je večkrat vozil na obisk v obmorsko okolico. Tako je nekega dne na svoji jahti došel prestolonaslednik v mesto Vrsar v zahodni Istri; z njm je bil tudi njegov najmlajši sinček. V luki ga je pozdravil vrsarski župan g. Depaš. Tik ob morju je pasel svoje ovce siromašen Čič iz vzhodne Istre. Med ovcami se je paslo snežnobelo jagnje, ki je takoj privabilo k sebi malega dečka. Začel je jagnje objemati in prositi nadvojvodo, da mu ga kupi. Nato je nadvojvoda pristopil k pastirju in ga nagovoril v hrvaškem jeziku, ali bi hotel prodati jagnje. Toda pastir odgovori: »Ne morem, gospod. Živali gojim zase.« — »Odkod ste?« — »Gori z Učke. Smo revni, a pošteni ljudje.« — »Ali pa veste, kdo sem jaz?« Pastir ga gleda in vidi lepo admiralsko uniformo. »Velik gospod morate biti.« — »Ali ste že kdaj videli vašega cesarja?« — »E, kolikokrat sem videl presvetlo krono na štacijonu, ko je šla v Pulj!« — »Vedite torej, da sem njegov naslednik.« Tedaj pa pastir popusti in izjavi, da dečku daruje jagnje. Nadvojvoda mu hoče dati na-

grado, a pastir se brani: »Ne, ne, takemu gospodu ga darujem. Imam jih, hvala Bogu, dovolj.« Le po nujnem prigovarjanju nadvojvode in, ko mu je tudi župan namignil, je Čič vzel iz nadvojvodovih rok 100 kron. Nato je dvignil jaagne v naročje in vsa družaa se je vrnila k jahti — izmed vseh najbolj vesel živahni sinček Franca Ferdinanda je skakal radostno krog pastirja, ki je nesel jaagne.

Pastir Mihče.

Lani je začel hoditi v šolo, pa najmanjši je bil med vsemi šolarji. Komaj da je videl čez šolsko klop. Živahne črne oči so gledale prestrašeno in nemirno po prostorni učilnici. In vselej, kadar je stopila gospodična učiteljica v razred, se je Mihče plaho zdrznil in je vstal, kot da bi ga vrgla kvišku močna vzmet. Sicer je bil pa prav marljiv dečko v šoli kakor tudi pri delu. Tisti dve kravici, ki ju je pasel, je imel prav rad. Vedno ju je božal in klical, tako da ju ni nikdar izgubil izpred oči.

Sredi poletja je dobil Mihče k svojima kravicama še tretjega varovanca — majhnega lisastega telička. Toda ta spaka mu je povzročila mnogo skrbi in preglavic. Že med potjo na pašo mu je uganjal nerodnosti. Kakorhitro je mali ugledal kak voz, je že začel skakati in noretí in le s silnim trudom ga je prestrašeni Mihec pripravil do tega, da se je komu umaknil. Ko ga je pa prižgal na pašo, ni hotel nepridiprav nič ubogati. Bezljal in skakal je venomer in Mihče ga ni mogel nikakor pripraviti do tega, da bi se začel pasti. Samo včasih je malo povohal travo, pa je hitro zopet dvignil glavo in rep, pogledal veselo okoli sebe in odbrzel. Mihče je žalostno pogledal kravici, ki sta venomer mirno in zadovoljno mulili travo; potem je pa začel teči za teličkom. Toda do-teči ga ni mogel skoro nikoli. Šele kadar se je norčku zdelo dovolj in je obstal v kakem grmovju, ga je Mihče dohitel. Da bi ga pa privadil in pravabil k